

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-61-16/10/TD

Łódź, dnia 17 grudnia 2010 r.

DECYZJA Nr RŁO 40/2010

- I.** Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy Monice Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.), bezprawne działanie przedsiębiorcy Moniki Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach, polegające na niedopełnieniu obowiązku informowania konsumentów na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy oraz niedopełnieniu obowiązku wręczania konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000 r., Nr 22, poz. 271, ze zm.) **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 30 sierpnia 2010 r.**

- II.** Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy Monice Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) bezprawne działanie przedsiębiorcy Moniki Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą

MK-FINANSE w Siedlcach, polegające na stosowaniu we wzorcu pn. „Umowy o dochodzenie roszczeń Nr ...” postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, o treści: „*Strony niniejszej umowy zgodnie ustalają, iż wyłącznie właściwym sądem do rozstrzygania sporów, wynikłych z realizacji postanowień niniejszej umowy jest sąd właściwy dla siedziby Zleceniobiorcy*” i **stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 30 sierpnia 2010 r.**

- III.** Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 26 ust. 2 oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy Monice Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

nakłada się na przedsiębiorcę Monikę Korneć prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach **obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów** poprzez przekazanie na piśmie – w terminie dwóch miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji – informacji o prawie odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni od dnia zawarcia umowy oraz wzoru oświadczenia o odstąpieniu (stosownie do art. 3 ust. 1 oraz 4 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny) tym konsumentom, z którymi Przedsiębiorca posiada zawarte i obowiązujące umowy pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych, a których to konsumentów dotąd nie poinformował na piśmie o prawie odstąpienia od umowy.

- IV.** Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 26 ust. 2 oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy Monice Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach,

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

nakłada się na Monikę Korneć prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach **obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów** poprzez doprowadzenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, do zgodności z prawem treści zawartych i obowiązujących umów o świadczenie usług pośrednictwa w dochodzeniu odszkodowań w obrocie z konsumentami w zakresie naruszenia określonego w punkcie II. sentencji niniejszej decyzji, w drodze przesłania konsumentom aneksów zmieniających w stosownym zakresie treść zawartych umów.

- V.** Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów

wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy Monice Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. **nakłada się** na przedsiębiorcę Monikę Korneć prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach, **karę pieniężną** w wysokości 903 zł. (słownie: dziewięćset trzy złote), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I. sentencji niniejszej decyzji;
2. **nakłada się** na przedsiębiorcę Monikę Korneć prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach, **karę pieniężną** w wysokości 135 zł. (słownie: sto trzydzieści pięć złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II. sentencji niniejszej decyzji.

VI. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

obciąża się przedsiębiorcę Monikę Korneć prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach, kosztami niniejszego postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów oraz **zobowiązuje się** przedsiębiorcę Monikę Korneć prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 15,00 zł (słownie: piętnaście złotych) w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W dniu 24 lutego 2010 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem Urzędu”), w związku ze zgłoszonym zawiadomieniem zawierającym 17 wzorców umów, wszczął postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia czy przedsiębiorcy prowadzący działalność na lokalnych rynkach usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych w zakresie stosowanych wzorców umów nie naruszają chronionych prawem interesów konsumentów w sposób uzasadniający podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach lub wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Na podstawie informacji i dokumentów zgromadzonych w toku postępowania Prezes Urzędu uznał, iż były podstawy do postawienia przedsiębiorcy Monice Korneć prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach (zwanej dalej również: „Przedsiębiorcą”) zarzutu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na:

- 1) niedopełnieniu obowiązku informowania konsumentów na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy oraz niedopełnieniu obowiązku wręczania konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co stanowi

naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000 r., Nr 22, poz. 271, ze zm.),

- 2) stosowaniu we wzorcu pn. „Umowy o dochodzenie roszczeń Nr ...” postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, o treści: *„Strony niniejszej umowy zgodnie ustalają, iż wyłącznie właściwym sądem do rozstrzygania sporów, wynikłych z realizacji postanowień niniejszej umowy jest sąd właściwy dla siedziby Zleceniobiorcy”*,

co może stanowić naruszenie odpowiednio art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (zwanej dalej: „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów”) – o czym zawiadomił Przedsiębiorcę (dowód: karta Nr 5).

Ustosunkowując się do przedstawionych zarzutów, Przedsiębiorca oświadczył w piśmie z dnia 20 sierpnia 2010 r. (data doręczenia do Urzędu: 26 sierpnia 2010 r.), co następuje:

- odnosząc się do pierwszego z ww. zarzutów Przedsiębiorca poinformował, iż począwszy od dnia 20 sierpnia 2010 r. *przed zawarciem umowy poza lokalem przedsiębiorstwa konsument będzie informowany o prawie odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od zawarcia umowy i będzie mu wręczany wzór oświadczenia o odstąpieniu spełniający wymagania art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny”*,
- odnosząc się do drugiego z ww. zarzutów Przedsiębiorca poinformował, iż począwszy od dnia 20 sierpnia 2010 r. *„we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa o dochodzenie roszczeń...” w przedmiocie właściwości sądu nie będzie obowiązywać § 7 i w jego miejsce z mocy prawa właściwość sądu będzie regulowana przez przepis art. 27 k.c.”*

W związku z powyższym Przedsiębiorca zwrócił się z wnioskiem o zastosowanie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i wydanie decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenia zaniechania jej stosowania. Ponadto, Przedsiębiorca przedstawił formularz nowego wzorca umowy oraz stosownego oświadczenia o odstąpieniu od umowy (dowód: karta nr 26).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Monika Korneć prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach i jest wpisana pod numerem 2644 do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy Siedlce (dowód: karta Nr 7). Przedmiotem działalności Przedsiębiorcy jest między innymi działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych oraz pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana (dowód: karta Nr 7). W ramach tej działalności Przedsiębiorca świadczy usługi pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych (w tym w związku z wystąpieniem szkód majątkowych) (dowód: karty Nr 8, 14, 20).

Przedmiotem analizy Prezesa Urzędu w niniejszym postępowaniu był stosowany przez Przedsiębiorcę wzorec umowy pn. „Umowa o dochodzenie roszczeń Nr ...” (wersje dotyczące osoby pełnoletniej oraz osoby małoletniej reprezentowanej przez pełnomocnika), jak również okoliczności zawierania przez Przedsiębiorcę umów z konsumentami w zakresie

świadczenia usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych (dowód: karty Nr 8-10). Oprócz ww. wzorca Przedsiębiorca stosuje w okolicznościach towarzyszących zawarciu i realizacji umowy druki pod następującymi nazwami: „Pełnomocnictwo” (dowód: karty Nr 11, 17), „Oświadczenie o zwolnieniu z obowiązku dochowania tajemnicy lekarskiej” (dowód: karty Nr 13 i 19), „Umowa o cesję wierzytelności” (dowód: karty Nr 12 i 18), „Oświadczenie” (dotycząca zapięcia pasa bezpieczeństwa) (dowód: karty Nr 13 i 19).

Przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą bez ograniczeń terytorialnych, tj. formalnie na terenie całego kraju (dowód: karta Nr 6). Umowy z konsumentami Przedsiębiorca zawiera zarówno w siedzibie firmy, jak i za pośrednictwem współpracowników docierających bezpośrednio do klientów. Współpracownicy w celu zawarcia umowy w imieniu Przedsiębiorcy spotykają się z konsumentami zarówno w lokalu przedsiębiorstwa (biurze współpracownika), jak i poza nim – np. w miejscu zamieszkania konsumenta lub innym miejscu poza lokalem przedsiębiorstwa (dowód: karty Nr 6 oraz 25). W tym stanie rzeczy Prezes Urzędu uznał, iż Przedsiębiorca – prowadząc działalność gospodarczą – zawiera umowy z konsumentami poza lokalem przedsiębiorcy, w rozumieniu ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000 r., Nr 22, poz. 271, ze zm. – zwanej dalej: „ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny”).

Stosowany przez Przedsiębiorcę wzorec umowy pn. „Umowa o dochodzenie roszczeń Nr ...” zawiera w § 7 następujące postanowienie: „*Strony niniejszej umowy zgodnie ustalają, iż wyłącznie właściwym sądem do rozstrzygania sporów, wynikłych z realizacji postanowień niniejszej umowy jest sąd właściwy dla siedziby Zleceniobiorcy*”. Pole przeznaczone na podpis ze strony Przedsiębiorcy na formularzu wzorca umowy opatrzone jest opisem: „W IMIENIU ZLECENIOBIORCY”, przy czym treść wzorca wskazuje, iż pojęcie „Zleceniobiorcy” oznacza Przedsiębiorcę (dowód: karta Nr 10 i 16).

Wzorec umowy według treści obowiązującej na dzień 15 marca 2010 r. stosowany był przez Przedsiębiorcę w obrocie z konsumentami w latach 2009-2010 (dowód: karta Nr 8, 14 i 25). W żadnych z przedstawionych przez Przedsiębiorcę formularzy nie zawarto informacji o prawie konsumenta do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od zawarcia umowy, o czym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (dowód: karty Nr 8 oraz 20). Informacja taka nie jest konsumentom przekazywana na piśmie w żaden inny sposób, ani na etapie zawierania umowy, ani na etapie jej realizowania. Powyższe wynika z pisma Przedsiębiorcy z dnia 20 sierpnia 2010 r. (data wpływu do Urzędu: 26 sierpnia 2010 r.), w którym to piśmie Przedsiębiorca oświadczył, co następuje:

- „*Niniejszym oświadczam, iż od dnia 20.08.2010 r. od godz. 18 przed zawarciem umowy poza siedzibą przedsiębiorstwa konsument będzie informowany o prawie odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od zawarcia umowy i będzie mu wręczany wzór oświadczenia o odstąpieniu spełniający wymagania art. 3.1 ustawy z dnia 02.03.2000 r.*” (dowód: karta Nr 26).
- „*Oświadczam, iż od dnia 20.08.2010 r. od godz. 18 we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa o dochodzenie roszczeń...” w przedmiocie właściwości sądu nie będzie obowiązywać § 7 i w jego miejsce z mocy prawa właściwość sądu będzie regulowana przez przepis art. 27 k.c.*”.

Oświadczenie Przedsiębiorcy odnoszące się do określenia właściwości sądu w zakresie odwołania się do „art. 27 k.c.” jest najprawdopodobniej niezamierzoną omyłką, a zamiarem Przedsiębiorcy było odwołanie się do „art. 27 k.p.c.”

W załączeniu do ww. pisma z dnia 20 sierpnia 2010 r. Przedsiębiorca przedstawił wzorzec „Oświadczenia o odstąpieniu od umowy” o treści: „*Ja, niżej podpisany (...) zam. (...), oświadczam, iż odstępuję od Umowy o dochodzenie roszczeń nr (...) zawartej dnia (...) z MK-FINANSE Monika Korneć, ul. Wałowa 6, 08-11 Siedlce*”. Wzorzec oświadczenia zawiera ponadto w swojej treści informacje wymagane przepisem art. 3 ust 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Ponadto, Przedsiębiorca przedstawił nowy wzorzec „Umowy o dochodzenie roszczeń Nr ...”, w którym § 7 nadano treść „*W sprawach nieuregulowanych niniejszą umową mają zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego*”. Przedsiębiorca zrezygnował zatem z określania wprost właściwości sądów w treści wzorca umowy, tym samym – niezależnie od interpretacji treści przywołanego wyżej oświadczenia Przedsiębiorcy odnoszącego się do tej właściwości – należy stwierdzić, iż wzorzec nie zawiera w tym zakresie postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone.

Do nowego wzorca umowy Przedsiębiorca dodał również ust. w § 1 o następującej treści: „*Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny Zleceniodawca ma prawo odstąpić od umowy bez jakichkolwiek konsekwencji finansowych w terminie 10 dni od dnia podpisania umowy. Odstąpienie następuje wyłącznie na piśmie pod rygorem nieważności*”. Na formularzu wzorca umowy Przedsiębiorca umieścił również tekst oświadczenia, pod którym konsument jest zobowiązany złożyć odrębny podpis. Tekst ten jest następującej treści: „*Potwierdzam, iż zostałem poinformowany o przysługującym mi prawie odstąpienia od zawartej poza siedzibą firmy Umowy w terminie 10 dni od jej podpisania i otrzymałem wzór oświadczenia o odstąpieniu od tejże Umowy*” (dowód: karty Nr 28-37).

W piśmie z dnia 27 października 2010 r. (data doręczenia do Urzędu: 3 listopada 2010 r.) Przedsiębiorca przedstawił kopie przykładowych umów zawartych z konsumentami według nowego wzorca umowy, zawierającego zmiany, o których mowa w poprzednim akapicie niniejszej decyzji. Pierwsza z tych umów datowana jest na dzień 30 sierpnia 2010 r. (dowód: karty Nr 53-65).

Przedsiębiorca zawarł począwszy od 1 stycznia 2009 r. do końca czerwca 2010 r. (*tajemnica przedsiębiorcy*) umów z konsumentami, w tym (*tajemnica przedsiębiorcy*) w 2009 r. (dowód: karta Nr 25).

Przedsiębiorca osiągnął w 2009 r. przychód z działalności gospodarczej w wysokości (*tajemnica przedsiębiorcy*)zł (słownie: (*tajemnica przedsiębiorcy*)), w tym przychód z działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych – (*tajemnica przedsiębiorcy*)zł. (słownie: (*tajemnica przedsiębiorcy*)),(dowód: karty Nr 48-49).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków

rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Przedsiębiorcy. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 ww. ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.); 2) naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji. Wskazany przepis zawiera otwarty katalog działań stanowiących praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

Stwierdzenie praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wymaga wykazania, że spełnione zostały łącznie trzy przesłanki:

- 1) działanie przedsiębiorcy,
- 2) noszące znamiona bezprawności,
- 3) godzące w zbiorowy interes konsumentów.

Ad 1)

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (...). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, ze zm. – zwanej dalej: „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”) jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Monika Korneć prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą MK-FINANSE w Siedlcach i jest wpisana pod numerem 2644 do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy Siedlce. Przedmiotem działalności Przedsiębiorcy jest między innymi pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana. W ramach tej działalności Przedsiębiorca świadczy usługi pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych (w tym w związku z wystąpieniem szkód majątkowych).

Wobec powyższego Prezes Urzędu stwierdził, że pierwsza przesłanka niezbędna do stwierdzenia stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki wskazanej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.

Ad 2)

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Porządek prawny obejmuje normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów (wyrok SOKiK z dnia 13 listopada 2007 r., sygn. XVII AmA 45/07). Bezprawność jest kategorią obiektywną. Rozważenia przy ocenie bezprawności wymaga zatem kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. O bezprawności działania decyduje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego *całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego* (wyrok SN z dnia 8 maja 2002 r., sygn. I PKN 267/2001). Dla stwierdzenia bezprawności działania przedsiębiorcy bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu, a zatem wina sprawcy (w znaczeniu subiektywnym, oznaczającym wadliwość procesu decyzyjnego sprawcy) i stopień tej winy (umyślność bądź nieumyślność), a także świadomość istnienia naruszonych norm prawnych.

Ad pkt I. sentencji niniejszej decyzji - ustalenie przesłanki bezprawności praktyki wskazanej w art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu postawił Przedsiębiorcy m. in. zarzut stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na niedopełnieniu obowiązku przekazania konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, co może stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 tej ustawy.

Stosowanie do art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni od dnia zawarcia umowy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny odnoszącym się do obowiązków przedsiębiorcy zawierającego z konsumentami umowy poza lokalem przedsiębiorstwa, konsument powinien być poinformowany na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 tej ustawy i otrzymać wzór oświadczenia o odstąpieniu, z oznaczeniem imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresem zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy. Przedsiębiorca obowiązany jest także wręczyć konsumentowi pisemne potwierdzenia zawarcia umowy, stwierdzające jej datę i rodzaj oraz przedmiot świadczenia i cenę.

Stosownie do brzmienia art. 5 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, przepisów o umowach zawieranych z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa nie stosuje się do umów:

- 1) o charakterze ciągłym lub okresowym, zawieranych na podstawie oferty sprzedaży lub przez odwołanie się do ogłoszeń, reklam, cenników i innych informacji skierowanych do ogółu albo do poszczególnych osób, jeżeli konsument mógł uprzednio zapoznać się

- z treścią otrzymanej oferty lub informacji pod nieobecność drugiej strony umowy, a zarazem w tej ofercie lub informacji, jak i w umowie zastrzeżono prawo konsumenta do odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni od dnia jej zawarcia,
- 2) sprzedaży artykułów spożywczych dostarczanych okresowo przez sprzedawcę do miejsca zamieszkania konsumenta,
  - 3) powszechnie zawieranych w drobnych bieżących sprawach życia codziennego, o wartości przedmiotu umowy do równowartości 10 EURO,
  - 4) o prace budowlane,
  - 5) dotyczących nieruchomości, z wyłączeniem usług remontowych,
  - 6) ubezpieczenia, w tym o członkostwo w otwartych funduszach emerytalnych, oraz reasekuracji,
  - 7) dotyczących papierów wartościowych oraz jednostek uczestnictwa w funduszach powierniczych i inwestycyjnych (usługi inwestycyjne).

Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny w art. 1 ust. 2 precyzuje, iż przez lokal przedsiębiorstwa rozumie się miejsce przeznaczone do obsługiwanie publiczności i oznaczone zgodnie z przepisami o działalności gospodarczej.

Jak ustalono w niniejszej sprawie, zawieranie przez Przedsiębiorcę umów z konsumentami odbywa się m.in. poza lokalem przedsiębiorstwa (np. mieszkanie konsumenta), za pośrednictwem współpracowników Przedsiębiorcy, działających w jego imieniu.

Przedmiotem ustaleń Prezesa Urzędu były w tym kontekście okoliczności zawierania umów i świadczenia usług przez Przedsiębiorcę. Przedsiębiorca przedstawił stosowane przez siebie formularze wzorców umów. W treści żadnego z przesłanych dokumentów Przedsiębiorca nie zawarł informacji o uprawnieniu konsumenta, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Wśród przedstawionych przez Przedsiębiorcę wzorców nie znalazł się również formularz oświadczenia odstąpienia od umowy. Ustosunkowując się do zarzutów przedstawionych w postępowaniu, Przedsiębiorca oświadczył zaś, iż obowiązki, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, będą przez niego spełniane począwszy od dnia 20 sierpnia 2010 r. Tym samym ustalono, iż co najmniej do dnia 20 sierpnia 2010 r. Przedsiębiorca nie wypełniał zobowiązań nałożonych na niego przepisem art. 3 ust. 1 wspomnianej ustawy. W ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi przy tym w przedmiotowym przypadku żadna z wymienionych w art. 5 ustawy przesłanek wyłączenia powyższego uprawnienia konsumenta. Należy zatem stwierdzić, iż Przedsiębiorca nie wypełniał obowiązku pisemnego poinformowania konsumentów o prawie do odstąpienia od umowy poza lokalem przedsiębiorstwa w terminie 10 dni od zawarcia umowy jak również nie wypełniał obowiązku wręczania konsumentom stosownego oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Wobec powyższego **Prezes Urzędu stwierdził, iż określona w pkt I. sentencji niniejszej decyzji praktyka Przedsiębiorcy jest bezprawna.** Tym samym **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka** niezbędna do stwierdzenia stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki wskazanej w pkt I. sentencji niniejszej decyzji **została spełniona.**

Ad pkt II. sentencji niniejszej decyzji - ustalenie przesłanki bezprawności praktyki wskazanej w art. 24 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jak zostało wskazane powyżej, przepis art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera przykładowy katalog praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 pkt 1 tej ustawy, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. (zwanego dalej: „Rejestrem”).

Na mocy art. 479⁴⁵ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest obowiązany przesyłać Prezesowi Urzędu odpis każdego prawomocnego wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Na podstawie tych wyroków, Prezes Urzędu jest zobowiązany do prowadzenia Rejestru. Przepis art. 479⁴⁵ § 3 k.p.c. ustanawia zasadę tzw. formalnej jawności Rejestru, stanowiąc, że Rejestr jest jawny. Jawność Rejestru oznacza, że Rejestr jest dostępny dla każdego zainteresowanego, czyli każdy ma do niego prawo wglądu. Skutkiem formalnej jawności Rejestru jest niemożność zasłaniania się nieznajomością dokonanych w nim wpisów. W rejestrze tym przytacza się treść postanowień wzorców umowy uznanych przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

W ocenie Prezesa Urzędu, wpisanie takich postanowień do Rejestru, oznacza, że od tej chwili postanowienia te są zakazane we wszystkich wzorcach umów. Zakaz stosowania postanowień wpisanych do Rejestru dotyczy nie tylko tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu zapadł wyrok w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, lecz również innych przedsiębiorców z danej branży. Za takim ujęciem przemawia podstawowy cel postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jakim jest usunięcie z obrotu postanowień, które Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone. Chodzi bowiem o to, by konsumenci nie byli narażeni na te postanowienia w przyszłości w umowach zawieranych z innymi przedsiębiorcami. Ponadto, zdaniem Prezesa Urzędu, zakaz stosowania niedozwolonych postanowień wpisanych do Rejestru dotyczy także postanowień tożsamyh. W związku z tym, zakazane jest też stosowanie postanowienia, którego zakres jest tożsamy z zakresem postanowienia wpisanego do Rejestru. Nie jest przy tym konieczna dokładna, literalna identyczność tych postanowień.

Stanowisko Prezesa Urzędu znajduje uzasadnienie w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (Sygn. akt III SZP 3/06) wskazał, iż stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Sąd Najwyższy uznał również, iż jeżeli Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uzna określone postanowienie za niedozwolone w wyniku przeprowadzonej kontroli abstrakcyjnej i zostanie ono wpisane do Rejestru to praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów¹ dopuszcza się każdy z przedsiębiorców, który wprowadza do stosowanych postanowień zmiany o charakterze kosmetycznym, polegające np. na przestawieniu szyku wyrazów lub zmianie użytych wyrazów, jeżeli zmiany te nie prowadzą do zmiany istoty postanowienia.

---

¹ W dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Na podstawie art. 137 ww. ustawy straciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Obecnie praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów została uregulowana w przepisie art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z powyższym istotne jest w niniejszej sprawie stwierdzenie, iż Przedsiębiorca posługuje się w obrocie gospodarczym z konsumentami wzorcem umowy. Przedmiotem postępowania nie są więc postanowienia konkretnej umowy, które były negocjowane z konsumentem, lecz postanowienia wzorca, który Przedsiębiorca przedstawia konsumentom i o ile nie zostaną one zmienione w drodze uzgodnień stron, stają się obowiązujące w stosunkach między nimi kształtując w ten sposób ich wzajemne prawa i obowiązki. Sam fakt, iż postanowienia wzorca mogą być przedmiotem uzgodnień nie przesądza, że stosowany formularz umowy nie ma charakteru wzorca. Jest to bowiem standardowy tekst przedstawiany konsumentowi przez prowadzącego profesjonalną działalność przedsiębiorcę do oceny i akceptacji, który po podpisaniu reguluje stosunki stron. Nawet, jeżeli w pewnym zakresie tekst taki był przedmiotem uzgodnień, to jednak w części nieuzgodnionej indywidualnie nadal pozostaje wzorcem umownym, ponieważ jego niezmienione postanowienia zostały przyjęte ze wzorca. Dochodzi więc w tej części do inkorporowania niektórych postanowień wzorca do tej treści umowy. Jeśli jednocześnie postanowienia te kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy, należy uznać je za niedozwolone postanowienia umowne (por.: wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 listopada 2004 r., sygn. akt XVII Amc 71/03).

W związku z powyższym w ocenie Prezesa Urzędu w przedmiotowym przypadku należało przyjąć, iż stosowany przez Przedsiębiorcę formularz umowy jest wzorcem umowy w rozumieniu kodeksu cywilnego. Jak wynika z treści analizowanego formularza pn. „Umowa o dochodzenie roszczeń Nr ...”, jedynym aspektem umowy mogącym podlegać co do zasady każdorazowym ustaleniom jest wysokość wynagrodzenia Przedsiębiorcy. Wskazuje na to niewypełniony obszar w zakresie § 3 ust. 2 tegoż formularza. Przedsiębiorca nie wykazał przy tym, iż w kwestionowanym w niniejszym postępowaniu zakresie postanowienia umów były indywidualnie uzgadniane z konsumentami.

W ocenie Prezesa Urzędu, stosowane przez Przedsiębiorcę we wzorcu umowy postanowienie, o treści: *„Strony niniejszej umowy zgodnie ustalają, iż wyłącznie właściwym sądem do rozstrzygania sporów, wynikłych z realizacji postanowień niniejszej umowy jest sąd właściwy dla siedziby Zleceniobiorcy”* jest tożsame z postanowieniem wpisanym do Rejestru pod numerem 969 (w dniu 3 stycznia 2007 r. na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 października 2006 r. sygn. akt XVII Amc 158/05), o treści: *„W przypadku rozstrzygnięć sądowych – przez sąd właściwy dla siedziby Sprzedawcy”*, jak również z postanowieniem wpisanym do Rejestru pod numerem 922 (w dniu 9 listopada 2006 r. na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 17 sierpnia 2006 r. sygn. akt XVII Amc 100/05), o treści: *„Sądem właściwym do rozpatrywania wszystkich sporów wynikłych z umowy jest sąd siedziby Frontonu”*.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 17 sierpnia 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 100/05) uznał – odnosząc się do treści ostatniego z ww. postanowień – iż narusza ono art. 385¹ § 1 kodeksu cywilnego, gdyż wyłącza zasadę właściwości ogólnej i przemiennej sądu, a to może stanowić dodatkową dolegliwość dla kupującego, a także ograniczać realizację przysługujących mu uprawnień. Postanowienie uznane przez sąd za niedozwolone stanowi tzw. klauzulę prorogacyjną i ustala wyłączną właściwość sądu do rozpoznania ewentualnych sporów z umowy na podstawie siedziby przedsiębiorcy. Postanowienie kwestionowane przez Prezesa Urzędu oraz postanowienia wpisane do Rejestru, pod numerami 922 i 969 mogą zostać uznane za tożsame. Każde z wyżej wymienionych postanowień dotyczy wskazania sądu właściwego dla rozpoznania sporu wynikłego na gruncie umów z konsumentami i każde z nich ustala wyłączną właściwość sądu wedle siedziby przedsiębiorcy. Stosowanie obu postanowień

wpisanych do Rejestru oraz postanowienia stosowanego przez Przedsiębiorcę wywołuje tożsame skutki, bowiem w przypadku powstania sporu na tle wykonywania umowy, postanowienia te bezprawnie narzucają konsumentom właściwość miejscową sądu i ograniczają ich prawa do wytoczenia powództwa, wynikające z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, mówiąc o właściwości miejscowej sądu, można wyróżnić właściwość: ogólną, przemianą i wyłączną. Podstawowa zasada dotycząca właściwości ogólnej została wyrażona w art. 27 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. W przypadku, gdy powodem jest Przedsiębiorca, to sądem właściwym jest sąd, w którego okręgu konsument ma miejsce zamieszkania. Nie w każdym zatem przypadku sądem właściwym będzie sąd w Siedlcach. Z kolei istota właściwości przemiennej polega na tym, że obok sądu właściwości ogólnej zostaje wskazany inny jeszcze sąd, przed który można wytoczyć powództwo. Wybór sądu należy w takich wypadkach do podmiotu wnoszącego pozew. W zakresie roszczeń z umów, przepisy Kodeksu postępowania cywilnego przewidują możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jak też o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, przed sąd miejsca jej wykonania. Jednakże powód może, według swego uznania, wytoczyć powództwo bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd miejsca wykonania umowy (art. 31 w związku z art. 34 k.p.c.). Nie jest zatem dopuszczalne narzucenie właściwości przemiennej przez jedną ze stron stosunku prawnego, a jedynie następczy jej wybór w chwili powstania roszczenia wynikającego z umowy. Przepis art. 46 k.p.c. przewiduje wprawdzie możliwość zawarcia tzw. umowy prorogacyjnej – strony mogą umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej. W świetle przytoczonego przepisu możliwe jest odejście od zasady właściwości ogólnej, jednakże tylko wtedy, gdy jest to przedmiotem indywidualnego uzgodnienia umownego. Wzorzec umowy stosowany przez Przedsiębiorcę już z samej istoty wzorca umowy, zgodnie z art. 384 k.c. jest ustalony przez jedną ze stron i nie może być poczytywany za uzgodniony przez strony indywidualnie, bowiem zawiera zbiór gotowych i opracowanych przez Przedsiębiorcę postanowień, na których brzmienie konsument nie ma wpływu. Sąd wskazany, jako właściwy w postanowieniu wzorca umowy, stosowanym przez Przedsiębiorcę, jest w zakresie jego obowiązywania sądem wyłącznie właściwym, tzn. że treść wzorca umowy wyłącza skuteczne stosowanie przepisów o właściwości ogólnej i przemiennej. Z tego właśnie powodu, postanowienia wpisane do rejestru pod numerem 969 oraz 922 zostały uznane za niedozwolone postanowienia umowne.

Konsekwencją stosowania przez Przedsiębiorcę postanowienia wpisanego do Rejestru jest wprowadzenie do wzorca umowy postanowień bezwzględnie zakazanych. Stosownie bowiem do art. 479⁴² § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekając o uznaniu postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jednocześnie zakazuje ich wykorzystywania. Sąd Najwyższy w cytowanej powyżej uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. zaakceptował stanowisko, zgodnie z którym wpis postanowienia wzorca do rejestru skutkuje tym, że zakazane jest posługiwanie się wpisanym postanowieniem we wszystkich wzorcach umów, pod rygorem sankcji z art. 58 k.c.

Wobec powyższego **Prezes Urzędu** uznał, iż określona w pkt. II sentencji niniejszej decyzji praktyka Przedsiębiorcy **jest bezprawna**. Tym samym **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka** niezbędna do stwierdzenia stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki wskazanej w pkt II. sentencji niniejszej decyzji **została spełniona**.

Ad 3)

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje definicji „zbiorowego interesu konsumentów”, wskazując jednak w przepisie art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów oznacza zatem narażenie na uszczerbek interesów znacznej grupy lub wszystkich konsumentów, poprzez stosowaną przez przedsiębiorcę praktykę, obejmującą tak działania, jak i zaniechania. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. W jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, iż *nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów można wszcząć tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczbie potencjalnych konsumentów* (wyrok SN z dnia 12 września 2003 r., sygn. akt I CKN 504/01).

Dla stwierdzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów istotne jest ustalenie, że konkretne działanie przedsiębiorcy nie ma ściśle określonego adresata, lecz jest kierowane do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Oznacza to, że nie ilość faktycznych, potwierdzonych naruszeń, ale przede wszystkim ich charakter, a w związku z tym możliwość (choćby tylko potencjalna) wywołania negatywnych skutków wobec zbiorowości przesądza o naruszeniu zbiorowego interesu. W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z naruszeniem praw potencjalnie znacznej liczby konsumentów, tj. tych, którzy zapoznali się, bądź mogli zapoznać się z ofertą Przedsiębiorcy i ze stosowanym przez niego wzorcem umowy zawierającym kwestionowane postanowienie i zawarli, bądź mogli zawrzeć umowę z Przedsiębiorcą. W tej sytuacji bezprawne zachowanie Przedsiębiorcy nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i niedający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy kontrahentów Przedsiębiorcy.

Zbiorowe interesy konsumentów należy przy tym rozumieć jako interesy prawne (a nie faktyczne), a więc uznane przez ustawodawcę na zasługujące na ochronę i zabezpieczenie. Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów powiązane jest z naruszaniem interesów gospodarczych konsumentów. Pod tym pojęciem należy rozumieć zarówno naruszenie interesów *stricte* ekonomicznych (o wymiarze majątkowym), jak również prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom dokonywanie transakcji handlowych z przedsiębiorcami przy całkowitym zrozumieniu rzeczywistego sensu ekonomicznego i prawnego warunków dokonywanych czynności na etapie przedkontraktowym oraz w czasie wykonywania umowy, czego urzeczywistnieniem jest m.in. abstrakcyjnie pojmowane prawo do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w komunikacji pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. W tym też aspekcie w niniejszej sprawie nastąpiło naruszenie interesu gospodarczego konsumentów poprzez skierowanie do nich przekazu w formie wzorca umowy, którego treść – przekształcająca się w tożsamą treść zawartej umowy – nie

przedstawiała pełnych informacji o przysługujących konsumentowi uprawnieniach – w związku z zawarciem umowy poza lokalem przedsiębiorstwa, a także w zakresie właściwości sądów.

Stosowanie opisanych wyżej praktyk rynkowych godzi zatem w zbiorowe interesy konsumentów.

Prezes Urzędu stwierdził, że trzecia przesłanka niezbędna do stwierdzenia stosowania przez Przedsiębiorcę wskazanych w punktach I. i II. sentencji niniejszej decyzji praktyk, **została spełniona.**

Z ustaleń dokonanych w toku niniejszego postępowania wynika, że Przedsiębiorca zaprzestał stosowania kwestionowanych przez Prezesa Urzędu bezprawnych praktyk. Przedsiębiorca przedstawił nowy wzór umowy, uwzględniający zmiany eliminujące przesłanki będące podstawą postawienia zarzutów w niniejszym postępowaniu, przedstawił formularz stosownego oświadczenia odstąpienia od umowy wręczanego konsumentom, oświadczył również, iż określone zmiany w treści wzorca umowy oraz w procedurze zawierania umów (wręczanie wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy) zostaną wdrożone w obrocie z konsumentami z dniem 20 sierpnia 2010 r. Ponadto, Przedsiębiorca przedstawił kopie przykładowych umów zawartych z konsumentami na podstawie wzorca umowy uwzględniającego powyższe zmiany. Najwcześniej zawarta umowa datowana jest na dzień 30 sierpnia 2010 r.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż są podstawy do stwierdzenia zaniechania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, zgodnie z przesłankami art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w:

- art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie praktyki wskazanej w pkt I. sentencji niniejszej decyzji,
- w art. 24 ust.1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie praktyki wskazanej w pkt II. sentencji niniejszej decyzji,

oraz przesłanek wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającej zaniechanie jej stosowania, **Prezes Urzędu orzekł jak w punktach I. i II. sentencji niniejszej decyzji.**

Ad pkt III. i IV. sentencji niniejszej decyzji - rozstrzygnięcie o obowiązku usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Zgodnie z art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 26 ust. 2 tej ustawy w przypadku wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającej zaniechanie jej stosowania, Prezes Urzędu może w decyzji określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W niniejszej sprawie, Prezes Urzędu uznał za zasadne nałożyć na Przedsiębiorcę środek usunięcia – w terminie dwóch miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji – trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w postaci obowiązku przekazania na piśmie informacji o prawie odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni od dnia zawarcia umowy oraz wzoru oświadczenia o odstąpieniu (stosownie do art. 3 ust. 1 oraz 4 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny) tym

konsumentom, z którymi Przedsiębiorca posiada zawarte i obowiązujące umowy pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych, a których to konsumentów dotąd nie poinformował na piśmie o prawie odstąpienia od umowy, a także obowiązku doprowadzenia do zgodności z prawem treści obowiązujących umów o świadczenie usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych w obrocie z konsumentami w zakresie naruszenia określonego w punkcie II. niniejszej decyzji.

Należy wskazać, że zaniechanie stosowania bezprawnej praktyki Przedsiębiorcy wskazanej w niniejszej decyzji w postaci wprowadzenia do obrotu z konsumentami nowego, niezawierającego bezprawnych postanowień wzorca umowy oraz wypełnienia określonych obowiązków informacyjnych, nie eliminuje ryzyka nierównoprawnego traktowania konsumentów, z którymi zawarto umowy na nowych i starych zasadach. Pozostawienie tym konsumentom, z którymi wcześniej Przedsiębiorca zawarł umowy na starych zasadach, a które nie zostały aneksowane, jako jedynej możliwości, dochodzenia swych praw na drodze cywilnoprawnej, czyniłoby ochronę, jaką zapewnia ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów iluzoryczną. Prowadziłoby to do zniweczenia funkcji, jaką mają do spełnienia zawarte w tej ustawie uregulowania.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia realizacji celu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest m.in. podejmowanie w interesie publicznym ochrony interesów konsumentów oraz celem zapobieżenia nierównoprawnego traktowania konsumentów, Prezes Urzędu uznał za zasadne nakazanie Przedsiębiorcy zrealizowanie określonych w punktach III. i IV. sentencji niniejszej decyzji obowiązków.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punktach III. i IV. sentencji niniejszej decyzji.

Ad pkt V. sentencji niniejszej decyzji - uzasadnienie nałożenia kary pieniężnej

Zgodnie z art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w swojej decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z treści powyższego przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny, a zatem do Prezesa Urzędu zależy - w ramach uznania administracyjnego – uznanie w decyzji zasadności nałożenia kary pieniężnej wraz z określeniem jej wysokości. Wprawdzie ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże art. 111 wskazuje, że ustalając wysokość kary Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, należy zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące. Przywołany wyżej przepis określa podstawę i górną granicę ustalenia kary dla Przedsiębiorcy, który w 2009 r. osiągnął przychód w wysokości (*tajemnica przedsiębiorcy*)zł. W związku z powyższym maksymalna łączna kara nałożona na Przedsiębiorcę może wynieść (*tajemnica przedsiębiorcy*)zł.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu uznał za zasadne nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy

konsumentów opisanych w punktach I. i II. sentencji niniejszej decyzji. Ustalając wymiar kary za poszczególne praktyki Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi naruszenia, na podstawie której ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające odpowiednio modyfikował ustaloną wysokość kwoty bazowej.

Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną.

Ustalając wymiar kary Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kary, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami. Zachodzi zatem konieczność wymierzenia kary o takiej wysokości, która zniechęci przedsiębiorców zajmujących się świadczeniem usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych do stosowania postanowień umownych sprzecznych z obowiązującym prawem, a tym samym zobliguje ich do bieżącego uaktualniania, stosowanych przez siebie wzorców.

Odnosnie naruszenia art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów – punkt I. sentencji niniejszej decyzji, należy przyjąć, iż naruszenie to następuje na etapie zawierania kontraktu. Istotą tego etapu jest zachowanie przedsiębiorcy wobec konsumenta wyrażającego zamiar zawarcia kontraktu, polegające na naruszeniu przepisów prawa i wpływające na treść kontraktu. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której konsument zainteresowany ofertą Przedsiębiorcy wyraża zamiar zawarcia kontraktu. Z kolei działanie Przedsiębiorcy to stosowanie praktyki polegającej na niespełnieniu obowiązku pisemnego poinformowania konsumenta o jego prawie do odstąpienia od umowy w określonym terminie oraz wręczenia mu formularza stosownego oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Mając na uwadze opisaną powyżej praktykę, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę fakt, iż wprawdzie naruszenie nastąpiło na etapie zawierania kontraktu, jednak z wpływem na jego wykonywanie. Na Przedsiębiorcy prowadzącym działalność gospodarczą, jako na profesjonalście ciąży obowiązek działania zgodnie z obowiązującymi normami prawa. Kwestionowana praktyka stosowana była przez Przedsiębiorcę co najmniej od 2009 r. Uznać zatem należy, iż praktyka określona w pkt I sentencji decyzji ma charakter długotrwały.

Prezes Urzędu ustalając karę wziął ponadto pod uwagę okoliczność, iż Przedsiębiorca po raz pierwszy naruszył ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów.

Nakładając karę pieniężną, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu wziął pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę tej przesłanki w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z tego względu, nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu ocenił, iż w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednoznacznych dowodów wyraźnej intencji Przedsiębiorcy naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Jak już jednak wskazano – już stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia, o którym mówi pkt I sentencji decyzji uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu wymiaru kary pieniężnej na

poziomie (*tajemnica przedsiębiorcy*)% przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorcę w 2009 r., co jest równe kwocie 1.612,04 zł.

Jak ustalono w toku postępowania przychód Przedsiębiorcy z działalności związanej z pośrednictwem w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych stanowi niespełna (*tajemnica przedsiębiorcy*)% w wartości przychodu ogółem Przedsiębiorcy w 2009 r. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał za stosowne obniżenie kwoty bazowej wymiaru kary pieniężnej o 30%, tj. do poziomu 1.128,43 zł, co stanowi (*tajemnica przedsiębiorcy*)% przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorcę w 2009 r.

Prezes Urzędu, ustalając wysokość kary, wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą polegającą na zaniechaniu przez Przedsiębiorcę stosowania zarzucanej praktyki, co uzasadnia obniżenie poziomu kary o 30%. Jednocześnie Prezes Urzędu ustalił, iż stosowana przez Przedsiębiorcę praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów swoim zasięgiem obejmuje co do zasady teren całego kraju. Powyższe należy poczytać jako okoliczność obciążającą, tym samym uzasadniającą zwiększenie poziomu wymiaru kary o 10%. Łączny wpływ okoliczności łagodzących i obciążających powoduje tym samym obniżenie kwoty bazowej o 20%, do poziomu 902,74 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Przedsiębiorcę karę w wysokości 903 zł (słownie: dziewięćset trzy złote), co odpowiada (*tajemnica przedsiębiorcy*)% przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2009 r. i równocześnie stanowi (*tajemnica przedsiębiorcy*)% kary maksymalnej. Kara w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych Przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara prawidłowo spełni zarówno funkcję represyjną, jak i swoje zadania w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, zapobiegając stosowaniu podobnych naruszeń w przyszłości zarówno przez samego Przedsiębiorcę, jak i przez innych przedsiębiorców wykonujących usługi w zakresie pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie V.1 sentencji niniejszej decyzji.

Praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów wskazana w pkt II. sentencji niniejszej decyzji polega na stosowaniu postanowień wzorca umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Zauważyć przy tym należy, że rejestr postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone jest jawny, powszechnie dostępny i publikowany na stronie internetowej Urzędu: www.uokik.gov.pl. Zakaz stosowania postanowień wzorców umowy wpisanych do wskazanego rejestru nie budzi żadnych wątpliwości. Konsument, podejmując decyzję o zawarciu umowy w oparciu o narzucony mu przez Przedsiębiorcę wzorzec umowy, zawierający bezprawne zapisy, nie miał możliwości rzeczywistego wpływu na istnienie i treść kwestionowanych w niniejszym postępowaniu postanowień. W wyniku powyższego zachowania Przedsiębiorcy naruszony został interes konsumentów. Kwestionowane w pkt. II sentencji niniejszej decyzji postanowienie w wymiarze ekonomicznym stwarza przede wszystkim ryzyko narażenia konsumenta na znacznie wyższe niż w zwykłych warunkach koszty związane w określonych okolicznościach ze sporem sądowym z Przedsiębiorcą. Kwestionowany wzorzec umowy pn. „Umowa o dochodzenie roszczeń Nr...” stosowany jest przez Przedsiębiorcę w obrocie co najmniej od 2009 r. Uznać należy zatem, iż podlegająca ocenie praktyka ma charakter długotrwały.

Ocena powyższych okoliczności pozwoliła Prezesowi Urzędu na przyjęcie, iż waga naruszenia związanego z praktyką określoną w pkt II sentencji decyzji odpowiada poziomowi

(tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2009 r. Tym samym, ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa stanowiąca równowartość (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorcę wynosi 241,81 zł.

Jak ustalono w toku postępowania przychód Przedsiębiorcy z działalności związanej z pośrednictwem w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych stanowi niespełna (tajemnica przedsiębiorcy)% w wartości przychodu ogółem Przedsiębiorcy w 2009 r. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał za stosowne obniżenie kwoty bazowej wymiaru kary pieniężnej o 30%, tj. do poziomu 169,26 zł, co stanowi ok. (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorcę w 2009 r.

Prezes Urzędu, ustalając wysokość kary, wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą polegającą na zaniechaniu przez Przedsiębiorcę stosowania zarzucanej praktyki, co uzasadnia obniżenie poziomu kary o 30%. Jednocześnie Prezes Urzędu ustalił, iż stosowana przez Przedsiębiorcę praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów swoim zasięgiem obejmuje co do zasady teren całego kraju. Powyższe należy poczytać jako okoliczność obciążającą, tym samym uzasadniającą zwiększenie poziomu wymiaru kary o 10%. Łączny wpływ okoliczności łagodzących i obciążających powoduje tym samym obniżenie kwoty bazowej o 20%, do poziomu 135,41 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Przedsiębiorcę karę w wysokości 135 zł (słownie: sto trzydzieści pięć złotych), co odpowiada (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2009 r. i równocześnie stanowi (tajemnica przedsiębiorcy)% kary maksymalnej. Kara w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych Przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara prawidłowo spełni zarówno funkcję represyjną, jak i swoje zadania w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, zapobiegając stosowaniu podobnych naruszeń w przyszłości zarówno przez samego Przedsiębiorcę, jak i przez innych przedsiębiorców wykonujących usługi w zakresie pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie V.2 sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 tej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów tejże ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 263 § 1 z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego – (Dz. U. z 2000 r., Nr 98 poz. 1071 ze zm. – zwany dalej „k.p.a.”) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia pism urzędowych.

Niniejsze postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte z urzędu. W jego wyniku Prezes Urzędu w punktach I. i II. sentencji niniejszej decyzji stwierdził naruszenie przez Przedsiębiorcę art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z prowadzoną w toku tego postępowania korespondencją. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Przedsiębiorcę kwotą kosztów w wysokości 15 zł (słownie: piętnaście złotych 00/100).

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił jak w punkcie VI. sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Zgodnie z art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98 poz. 1071) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231 000000 w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 i 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie VI niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 i 2 k.p.c., oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje: